

Index Rerum.

alterum secundum dici. n. 13. ib.
Deus omnipotens ex multiplici sine operatur
miracula, cujus mirabilia nullus intellectus
potest explicare. q. 2. n. 14. p. 398.
Miracula fuerunt necessaria ad Apostolorum
ac discipulorum predicationem firmandam
& introducendam fidem Christi n. 15. 16.
ibid.
Miracula discipulorum fuerunt vera nec vir-
tute naturali, nec arte demonis (ut inique
aliqui heretici dixerunt) sed tantum di-
vina virtute facta. à n. 17. usque 20. ib.
Miracula Deus sæpe facit, ad bonum ser-
vorum suorum, & in penam inimicorum,
n. 21. p. 399.
Miracula fiunt aliquando à Deo in confirma-
tionem alicujus veritatis. n. 22. ib.
Deus sæpe facit miracula ad nobilitandos, ac
honorandos servos suos in oculis aliorum,
n. 23. ib.
Deus sæpe facit miracula per sacras imagines,
ut maximo sint in honore, ac veneratione
nostra. n. 24. ib.
Divina virtute & arte demonis, fiunt aliqua
miracula. O. 2. R. 42. q. 3. n. 25. p. 400.
Sunt aliqua miracula, quæ nullo modo possunt
feri arte demonis. n. 26. ib.
Dæmon facit mira, mediis naturalibus adhi-
bitis, Deus autem sua potentia, ac virtute,
n. 23. ib.
Miracula, quæ à Deo veniunt, sunt in bo-
num nostrum, quæ verò à Diabolo in per-
niciem, & damnum. n. 28. ib.
Miracula Dei fiunt per bonos, & sanctos dia-
boli verò, per malos & iniquos. n. 29. ib.
Miracula vera, vel falsa maxime agnoscuntur
ex fine, ad quem ordinantur. n. 30. ib.
Quod magis confirmatur, quia ex ipsismet
exemplis explicatur, ac declaratur mo-
tivum, ex quo verè miracula agnoscenda
sunt. n. 31. p. 401.
Miracula quæ fiunt per sacras imagines inde
ut vera agnoscenda, ex his quæ à tali mi-
raculo veniunt, ac resultant. q. 4. num. 32.
pag. 401.
Diabolus non potest velle, confirmare mag-
num cultum Divinum per miracula quia
hoc repugnat suæ malitiæ. n. 32. ib.
Ex sacris imaginibus, multum proficiunt
Christiani in spiritualibus ac salutis via, &
inde conteritur caput diaboli. n. 34. ib.
Satanas aliquando se transformat in Ange-
lum lucis, sed suis operibus ac Dei virtute,
statim detegitur ac declaratur. n. 35. p. 402.
Quod multis exemplis confirmatur. n. 36. ib.
In dubio, an sit miraculum, pro non miraculo
judicandum. n. 37. ib.
Mors.
An à lege humana, possit homo obligari ad
exponendam vitam suam notabili, ac evi-
denti periculo mortis magna est quaestio.
O. 2. R. 45. q. 2. n. 7. p. 414.
Prima sententia, negat dari posse, talem le-
gem. n. 8. p. 415.
Secunda affirmat omnes leges obligare cum
periculo vitæ. n. 9. ibid.
Tertia & vera quod leges humanæ, non pos-
sunt obligare ad tale mortis periculum, nisi
pro bono communi. n. 20. 15. ib.
Hæc tamen obligatio initiatur, à jure natu-
rali & determinatur in particulari à jure
humano. n. 12. ib.
Jus naturale dicitur, conservare vitam, nisi bo-
num commune aliud postulet. n. 13. 14.
ibid.
Leges ordinariæ non obligant cum periculo
vitæ, nisi quando requirit bonum commu-
ne, quod ostenditur, tam in legibus Ec-
clesiasticis, quam Divinis, n. 15. 16. 17.
ibid.
Tum lex obligat ad mortem, ex medio ne-
cessario ad conservationem Reipublicæ.
n. 18. p. 416.
Observantia legis, quando obligat, confide-
randa cum omnibus circumstantiis, num. 19.
ibid.
Hæc autem obligatio, non solum oritur ex
jure naturali, sed etiam humano, num. 20.
ibid.
Tum bonum commune, anteponendum par-
ticulari quando magis requiritur, ad con-
servationem Reipublicæ. n. 21. 22. ib.
Quamvis lex humana, obliget in re gravi, ad
peccatum mortale: non inde sequitur, quod
obliget ad grave periculum vitæ. n. 23. 24.
ibid.
Inde fit quod pro bono Reipublicæ Christia-
næ, non potest homo celebrare ac consum-
mare matrimonium, sine dispensatione, q. 3.
n. 26. 27. 28. p. 417.
An Carthusiani in extremo periculo vitæ,
possint comedere carnes, quidam affir-
mant alij negant; probabilis, quod in ex-
trema necessitate secluso scandalo) possunt
comedere. n. 31. ib.
Christiani captivi, remigantes in navibus
Maurorum, contra Christianos non pec-
cant, nec incidunt in excommunicationem,
n. 32. ib.
An milites in bello navali possint injicere
ignem in navi, quidam affirmant, alij ne-
gant; cum distinctione respondeo, quod
si milites sint certi quod ab inimicis, in-
juriose sint tractandi, & occidendi, vel
quod navis est locupletissima, ex qua in-
fideles, potentiores fiunt, in damnum Rei-
publicæ Christianæ tum probabile, quod
possunt ignem injicere; si verò contra-
rium interveniat, tunc ab igne ablineatur.
n. 36. p. 418.
De mortuorum animabus.
Animæ separata à corpore mortuorum, sua
natuli virtute, non possunt venire, nec ap-
ponere. O. 2. R. 43. n. 30. p. 407.
Animæ, mortuorum, sive sint in cælo, sive
in purgatorio, seu in inferno, arte dæmo-
nis, non possunt venire, nec apparere, n. 31.
ibid.
Multæ apparitiones quas faciunt dæmones,
singentes, se esse animas sunt phantasmata,
& figmenta demonis. n. 32. ib.
Quando dæmoniacus loquitur, nomine de-
functi, mentitur, & falsò dicit n. 33. p. 408.
Reprobantur aliqui, qui promittunt, se post
mortem apparituri. n. 34. ib.
Sæpe ex permissione dei, animæ mortuo-
rum apparent viventibus, ut infra dicemus
de animæ Samuelis. n. 35. ib.
Moyſes.
Scriptis Pentateuchum, id est quinque libros,
scilicet

Index Rerum.

scilicet Genesim, Exodum, Leviticum Num-
meros, & Deuteronomium. O. 1. R. 3. q. 4.
n. 23. usque 236. p. 36.
Exodum, Leviticum, Numeros, Deuterono-
mium, scripsit, aut vidit, Genesim verò ac-
cepit è revelatione Divina, vel Angelo di-
stante (ut vult Divus Augustinus.) num. 37.
ibid.
De tempore, quo hæc scripsit magna est du-
bitatio, probabilis quod scripta sunt ab eo,
in deserto. ibid.
Scripsit etiam librum Job, ut suo loco dixi.
Michaas.
Unus, ex duodecim Prophetis minoribus, de
quo fecit mentionem Martyrologium Ro-
manum, die 15. Januarij ex alto loco præ-
cipitatus est, ut alij volunt gladio oc-
cisus anno mundi 3290. ante Christum
n. 767. p. 63
N.
Nabum.
Unus ex duodecim Prophetis minoribus,
de quo facit mentionem Martyrolo-
gium Romanum die 1. Decembris, floruit
anno mundi 3315. ante Christum natum
738. ibid.
Nathan.
Qui floruit tempore David Regis, secundum
Sixtum Senensem ipse est auctor libri pri-
mi Regum usque ad secundum post mor-
tem Samuelis. O. 1. R. 3. q. 8. n. 259. p. 40.
Nativitas.
Virginis Mariæ ex eo quod ab Ecclesia cele-
bratur, evidenter colligunt Patres, quod
nata sit in gratia, ac sanctitate. O. 4. q. 11.
n. 77. p. 524.
Nazaræi.
Nazaræi probatur ex scriptura, ac Patribus
quod habebant votum castitatis. O. 3. R. 3.
q. 2. n. 5. p. 473.
Perfectiores habebant votum castitatis perpe-
tuum. n. 6. ib.
Probatur ex Isaiâ, & exploditur adversario-
rum responsio. n. 7. 8. 9. ib.
Vide *Votum.*
Nehemias.
Vir Doctissimus, fuit socius Esdræ, ejus se-
cundum librum sub Esdræ nomine, circum-
fertur. O. 2. R. 3. q. 10. n. 269. p. 42.
Nicopolitana translatio.
Versio ex Hebræo in Græcum dicitur Nico-
politana, sub Alexandro Mamea inventa est
Nicopoli, anno 230. O. 1. R. 4. q. 3. n. 477.
p. 72.
Nuñefas.
Alvarez Pereira commestabilis Regni Por-
tugalliæ origo omnium Regum Europæ,
postea nostræ Religionis Carmelitanz pro-
fessas, primam Ecclesiam sub titulo Con-
ceptionis ædificat in Portugallia. O. 4. q. 18.
n. 549. p. 534
O
Oraculum viva vocis.
Quid sit oraculum viva vocis. O. 2. R. 46.
q. 1. n. 1. p. 418.
Ponitur Constitutio à Gregorio XV. Urba-
ni VIII. n. 2. 3. ib.
Solum revocantur viva vocis oracula, quæ
erant ante Urbanum. n. 4. p. 419
Derogantur oracula, quoad forum internum
& externum. n. 5. ib.
Valdè probabile, quod indulgentiæ & gratiæ
quæ sunt merè favorabiles, absque Ecclesiæ
detrimento, quod non sint revocata. p. 6. 7
ibid.
Privilegia, quæ sunt universalialia pro tota
Ecclesiâ, non revocantur. n. 8. ib.
Per hæc non revocantur illa oracula, quæ sunt
merè declarationes, ac explanationes privi-
legiorum. n. 9. ibid.
Quid dicendum sit de illis quæ habent tractum
successivum. n. 20. ibid.
An privilegia regularium concessa, viva vo-
cis oraculo, sint revocata per tales consti-
tutiones Gregorij, & Urbani. Prima sen-
tentia negat non esse revocatas. O. 2. R. 46.
q. 2. n. 11. p. 420.
Et probatur, quia multis Pontificis bullis
ipsa viva vocis oracula sunt posita ac pro-
inde jam transeunt in bullam authenticam,
ibid. n. 12. 13. 14. ib.
Leo decimus concessit, ut viva vocis oracula
haberent vim, ac si essent in bullis, ut cæ-
tera privilegia. n. 15. ib.
Maximè notandum, quia Pontifices dicunt,
Motu proprio, & certa scientia, quæ cau-
sula secundum jus, importat novam consti-
tutionem. n. 16. p. 421
Vera sententia, quod omnia viva vocis ora-
cula, concessa Regularibus, sint revocata
per constitutiones Gregorij, & Urbani, q. 3.
n. 17. ib.
Probatur communi auctorum fundamento,
quia semper sunt, & dicuntur oracula. n. 18.
ibid.
Probatur peculiariter, ex intentione Pontifi-
cum qui volunt tollere omnes abusus, ac
difficultates. n. 19. ib.
Probatur ex clausula bullarum, non obstanti-
bus. n. 20. ibid.
Probatur quia aliâ Constitutio Urbani, erit
frustratoria, & nulla. n. 21. p. 422
Exploditur solutio Vitalis. ibid
Aliqui dicunt, quod solum revocantur ora-
cula concessa ad instantiam Regum. n. 22.
p. 422.
Talis dicendi modus excluditur ex bulla Ur-
bani VIII. n. 23. ibid
Ex autoritate bullarum aperte constat, &
non est dubitandum. n. 24. ib.
Origenes.
Expressè ait quod Deipara non fuit infecta
venenosis afflatibus serpentis. O. 4. q. 15.
n. 97. p. 528.
Oseas.
Unus ex duodecim Prophetis minoribus, Isaiæ
coævus, cujus illa magna est laus quod ipse
ante Isaiam, ac alios Prophetas vaticinatus
est de eo fecit mentionem Martyrologium
Romanum die 4. Julij, floruit anno mun-
di. 3227. ante Christum natum, 826. O. 1.
R. 3. q. 23. n. 413. p. 62.
Paralipomenon.
Quid significet est vox græca, idem valet ac
additamentum ad ea, quæ prætermissa, ac
dereli

Index Rerum.

derelicta sunt in libris Regum, O. 1. R. 3. q. 9. n. 266. p. 41.
Libri sunt duo, uterque est Canonicus, ut constat ex Concilio Tridentino sectione 4. ibid.
Circa Auctorem horum librorum magna est controversia; probabilior sententia, quod fuerint scripti ab Eldras, ib. & q. 9. n. 267. ibid.
Patres.
Tam Græci quam Latini docent puram & immaculatam Conceptionem Virginis. O. 4. q. 15. 16. p. 528. & seqq.
Paulatim.
Non simul omnia mysteria explicantur, sed sensim & paulatim. O. 4. q. 13. n. 81. 82. p. 525.
Paulatim ac sensim animus ad magna disponendus. O. 4. q. 14. n. 90. 91. p. 527
Paulus Apostolus.
Paulus Apostolus sicut & ceteri Apostoli in Novo Testamento, non utuntur nomine librorum ut in Veteri Testamento, sed nomine epistolarum. O. 1. R. 5. q. 9. n. 658. p. 101.
In Novo Testamento utitur epistolis, res erat cum amicis. n. 659. ibid.
In epistolis apponuntur notæ quas soli amici intelligunt, & non extranei, res fidei solum fideles, & non alieni intelligunt. numer. 660. p. 102.
In Veteri Testamento diffusi libri, in Novo verbum abbreviatum, sed magna gratia, & donis repleta. n. 661. ib.
Valde mirum quod Divus Paulus plures epistolas scripserit, quam ceteri omnes Apostoli. O. 1. R. 5. q. 10. n. 662. ibid.
Paulus olim adversarius Ecclesiæ inde ejus testimonia, ut fortiora ad Ecclesiam defendendam eliguntur. n. 663. ibid.
Paulus epistolis prosequatur Ecclesiam Dei inde altæ providentiæ Dei epistolis eam tueri. n. 664. ibid.
Paulus habebat sollicitudinem omnium Ecclesiarum, inde ad omnes scribit. n. 665. p. 103.
Paulus præco, & Doctor Ecclesiæ, non solum in vita, sed etiam post mortem, quæ ejus charitas non extinguitur. numer. 666. ibid.
Omnes epistolæ Pauli Canonice, ut definitum est in Concilio Tridentino. q. 11. n. 668. ibid.
De epistola ad Hebræos dubitatur, hæretici negant esse Canonicam. n. 669. ibid.
Catholica fide tenendum esse Canonicam, & scriptam à Divo Paulo. ibid. n. 670. 671. p. 104.
Primum argumentum, secundum, ac tertium, ex locis Scripturæ dissolvuntur. n. 672. usque 675. ib.
De numero, ac ordine epistolarum D. Pauli, quo ab eo scriptæ sunt. O. 1. R. 5. quæst. 12. a n. 677. usque 689. p. 105. 106.
Qua lingua seu idiomate Apostolus Paulus scripsit suas epistolas Salmeiron, & alij tenent epistolam ad Romanos esse scriptam Latino sermone. quæst. 13. numer. 691. p. 106.
Vera sententia, quod Apostolus, scripserit omnes suas epistolas excepta ad Hebræos, Græco sermone. n. 692. 763. p. 107
Tertius Apostoli Comes, & Scriptor, epistolas, quas Græco sermone ex ore Apostoli scripsit, eas ex Græco in Latinum transtulit. n. 694. ib.
Epistola ad Hebræos Hebræicè scripta est, n. 695. 796. ib.
Apostolus citat Scripturam, juxta Septuaginta, quia talis lectio, erat magis communis n. 697. ibid.
Multa in Scriptura ponuntur etiam ab interprete. n. 698. ib.
An præter has quatuordecim epistolas Pauli sint aliæ ad Senecam, Laodicenses affirmant magni Patres. O. 1. R. 5. q. 14. n. 695. p. 109.
Sixtus Senensis refert alias sex epistolas Pauli sed ex stylo deprehenduntur non esse Pauli n. 700. ibid.
Paulus aliquas epistolas scripsit ad Senecam sed non sunt, nec extant. n. 701. 702. p. 108.
Ad Laodicenses nullam scripsit D. Paulus epistolam. n. 703. 704. ib.
Quod scripserit tertiam ad Corinthios affirmant graves Patres, alij negant. n. 705. 706. p. 109.
Tertiam epistolam ad Thessalonenses Origenes vocat adulterinam, n. 707. ib.
Paulus V.
Pontifex maximus prohibet per suam Constitutionem ne in publicis conclusionibus, concionibus, lectionibus quisquam audeat dicere ac asserere, quod B. Virgo concepta fuit in peccato originali. O. 4. q. 13. n. 85. p. 526.
Pentateuchum.
Nomen est Græcum, & significat volumeni quinque librorum, scilicet Genesim, Exodum, Leviticum, Numeros, Deuteronomium quorum librorum Auctor, & Scriptor est Moyses. O. 1. R. 3. q. 4. numer. 232. p. 36.
D. Petrus.
Duas scripsit epistolas utramque Canonicam, O. 1. R. 5. q. 17. n. 735. 736. p. 113.
Divus Petrus Auctor epistolæ, eam scripsit primariò ad Judæos conversos, secundariò ad gentes, quæ susceperant fidem. n. 736. ibid.
Hæc epistola scripta est Romæ, anno 45. & Græco idiomate. n. 737. 738. ibid.
De secunda epistola, dubitarunt alij de fide certum esse Canonicam. n. 739. 740. ibid.
Auctor secundæ epistolæ est Divus Petrus scripsit eam contra Simonem Magum, jam proximè martyrio laureandus, numer. 742. ibid.
Objectio ex diverso stylo, nihil concludit. n. 743. p. 114.
Has epistolas Divi Petri, postulat Beatus Bonifacius, ut litteris aureis scribantur. n. 744. p. 114.
Aliqua opera nomine D. Petri, quæ circumferuntur, ut adulterina, & aliena ab eo rejiciuntur. n. 745. ib.
Philippus

Index Rerum.

Philippus III.
Hispaniarum Rex fecit, ut omnes Archiepiscopi, Episcopi, universitates, missis oratoribus ad Pontificem, ut ab eo postularent definitionem in hac materia Conceptionis, O. 4. q. 18. n. 146. p. 533.
Philippus IV.
Hispan. Rex gratulatur Pontificem Gregorium XV. ob Constitutionem editam sub nomine Conceptionis, postulat ejus definitionem ab Alexandro VII. ibid.
Pontifices.
A Sixto IV. usque ad præsens tempus omnes magnas Constitutiones ediderunt in favorem Conceptionis B. Virginis. O. 4. q. 13. per totam p. 525.
Pictura.
Pictura nobis Christianis valde utilis. O. 1. R. 5. q. 6. n. 635. p. 970.
Processiones.
Quis possit Processiones indicere juxta Concilium Tridentinum. O. 2. R. 47. q. 1. numer. 2. p. 422.
Ad Episcopum, seu ejus Vicarium pertinet convocare ad processiones, numero 2. ibid.
Absente Episcopo & Vicario, Priores possunt convocare. n. 3. ibid.
An possit Episcopus indicere processiones solemnes in domo Regularium ipsis invitatis, sunt qui affirmant. n. 4. p. 413.
Verior sententia negativa. n. 5. ibid.
Regulares convocandi sunt ad processiones per clericos. q. 2. n. 6. 7. ibid.
Regulares non possunt compelli ab Episcopo ad processiones censuris. n. 8. ibid.
An Parochi Regulares, valeant compelli censuris ab Episcopo, sicut & ceteri Parochi seculares, ut conveniant ad processiones vera sententia est affirmativa numer. 9. ibid.
Et optimè probatur ex capite cum Capella de privilegiis. n. 10. ibid.
Ad Episcopum, seu Ordinarium pertinet componere differentias inter Cleros, & Regulares ortas occasione processionum. O. 2. R. 47. q. 3. n. 11. p. 424.
Hæc potestas data Episcopo in Concilio Tridentino est ad controversias ortas cum scandalo. n. 12. ibid.
Per sententiam Episcopi suspenditur effectus suspensivus non tamen devolutivus. n. 14. ibid.
Remedium ad componendas controversias est, expellantur litigantes, dum nolunt acquiescere. n. 15. ibid.
Religiosi obligati ad processiones cum vocati sunt, tenentur accedere, & hoc præceptum primo respicit Prelatos, deinde subditos, si impediunt ne alij accedant. n. 16. ibid.
Quidam dicunt, quod Religiosi non tenentur canere, nisi in processionibus Litaniarum. Standum est tamen, consuetudine Sylveira Opuscula.
dini locorum ac Regnorum. numer. 17. 18. ibid.
Multi sunt Religiosi, qui ex privilegio non tenentur accedere. q. 5. n. 19. p. 425.
Distantes ab urbe per medium milliare etiam non tenentur. n. 20. ibid.
Excusantur etiam Religiosi ob paucitatem illorum in Conventu, vel quia multi infirmantur. n. 21. ibid.
Conveniens numerus, ut teneantur Religiosi accedere est duodenarius, ut hospites tamen non teneantur accedere. numer. 22. 23. ibid.
Excusantur etiam Religiosi accedere ad processiones, ob supervenientem pluviam. n. 24. ibid.
Exempti si semel accedant ad processiones, vel ex devotione, vel quia invitati sunt non inde deperdunt suum privilegium. n. 25. ibid.
Religiosi tenentur accedere ad processiones communes, convocati ab Episcopo. q. 6. n. 26. 27. p. 426.
Ex declaratione Cardinalium, non tenentur accedere ad processionem, quæ sit in octava Corporis Christi. n. 28. ibid.
Clemens Octavus concessit Patribus Sancti Eloi, ut ad nullas processiones teneantur accedere, nisi ad quinque assignatas. n. 29. ibid.
Archiepiscopus Ulyssiponensis voluit obligare Religiosos ad processiones Litaniarum, & prædicto privilegio se munierunt Religiosi, & Archiepiscopus quievit, numer. 30. ibid.
Alij dicunt, quod Regulares possunt facere processiones extra Conventum sine licentia Episcopi. Opposita sententia negativa est vera quæst. 7. numer. 31. 32. ibid.
Quod intelligitur, nisi detur consuetudo contraria, ut datur in Portugallia. n. 33. p. 427.
Circa præcedentiam est magna dubitatio, Clerici habent præcedentiam supra ceteros Religiosos, & Clerici quomodo habeant inter se explicatur. O. R. 47. q. 8. n. 34. ibid.
Canonici Regulares præcedunt Monachos. n. 35. ibid.
Post Monachos mendicantes, qui præcedunt non mendicantes. n. 36. ibid.
Carmelita habent præcedentiam supra fratres Beatæ Virginis de Mercede, numer. 37. ibid.
Inter fratres mendicantes Dominicani habent præcedentiam. n. 38. ibid.
Quoad alios mendicantes observanda est Bulla Gregorii XIII. de præxistentia in loco, n. 39. ibid.
Bulla Gregorii est in sua viridi observantia. ibid.
Clemens VIII. solum derogavit prædictam Bullam quoad Dominicanos, numer. 40. p. 478.
In ceteris Bulla Gregorii est observanda, quæ agit de mendicantibus. numer. 41. 42. ibid.
Sacra Congregatio determinavit, ut in præcedentia BB b dentia